

rast tulleb iffa ükskord sinno leikusse oeg. Sedda rõähemat kasso sa nääd, sedda siis remaks lähhåb sinno hea teggo.

Kuramaal on weike Irbe Kärriko pedil üks Röster, kes pärismees isse, nimmeaga Pritso, se on, ni taura fui ta Tontangi ranna áres elland, jo monda said a innimest merrest peästnud. Agga sepärrast, et ta isse mitte jutto fest ei teind, ei arvand ka teised sedda sureks. Eüski ei tähdis nend temma árra, neile appi minnes, kes häädas ollid.

Melli páwa, enne Mihkli páwa, neli aasta ees, olli jálle seál Tontangi ranna áres hirmus kange tuul, et mitto tauba laewad hukka lähid, ja piesut innimesi ja taupa said peästetud — igga abbi náitis nurja minnewa. Omineti need, kes said peästetud tånnago se eest sedda Tontangi ällerootaja Herrat Wagnerit, ja sedda Sikkertari Peitleri Herrat, kes süssfi mitte árramässisid, nende häädaliistele abbi pat-

sumast — nisuguste meeste nimmehed peab teik ma ilm kuulda sama.

Agga tahhe laewa rahvas sai ülespáis nis selle jo nimmetud Irbe Röstri läbbi peästetud. Need kats laema ollid nenda hukka läinud, et läbhest agga tagguinenne ots veel, lanede rõahel, roih a ja rahhe sao läbbi, male vaistis — ja senna ettid keik need põggenend, kes veel ellased.

Ranna ja fallamehhed ollid seal, sedda waatmas; agga ei ükski uesaldand nende weike fallapatidega appi minna; fest lagned loid rõagga kõrgeste, ja tuis tahtis kuiva ma peäst mahha aiada. Veib kül arvata, mis nende süddamed tunisid, kes seal surma häädas ollid — igga sulmapülmel áhwardas merri neid árraneida, ja ei läbhegi nou móund ennami. Kül sunniti, kül aeti, kül lubbati — ei ükski julgend appi minna. Eüs astus J. be Röster Pritso valja, ja ütles: „minna tahhan need waesed peästa ehk surra!“ ja kutsus teisi viuma